

[Erik Kragh.]

taktiske atomvåben, i sig selv bevirker en voldsom spænding og medfører risiko for, at lokale episoder kan føre os ind i atomkrigen.

Dette er i virkeligheden en fejlagtig vurdering af forholdene, for disse styrker er jo regulære styrker. Faren for, at en eller anden militær chef skulle begynde en aktion på egen hånd, er så ringe, at man i praksis kan se bort fra den. Det er styrker, der er under centraliseret og fast ledelse og under kommando fra højeste sted. I øvrigt er der i virkeligheden en slags demilitariseret zone på begge sider af jerntæppet. Amerikanske og russiske styrker står ikke lige over for hinanden. Selve zonegrænsen bevogtes af vesttysk og østtysk grænsepoliti; de forreste enheder af de regulære styrker ligger adskillige kilometer længere tilbage og atomladningerne endnu længere tilbage. Derfor er faren for sammenstød mellem de to parters militære styrker minimal, medmindre den ene part bevidst fremkaldt episoder. En udtynding af styrkerne på begge sider af jerntæppet i Tyskland ville, sådan som forholdet er i dag, betyde en ensidig svækkelse af Vesteuropas militære sikkerhed og ville derfor ikke kunne accepteres, medmindre den var et led i et mere almindeligt storpolitisk arrangement mellem vest og øst.

Det samme gælder spørgsmålet om en atomfri zone mellem vest og øst. Det vestlige forsvar bygger, bortset fra Danmark og Norge, i den grad på rådigheden over taktiske atomvåben, at en atomfri zone faktisk ville nærme sig en demilitarisering og hermed en skæbnesvanger svækkelse af det vestlige, krigsafskrækkende forsvar. Dette forsvar i Vesttyskland bygger jo netop på, at et angreb østfra hurtigt ville medføre, at de vestlige styrker måtte bruge atomvåben, således at angriberen ville udvikle sig i begivenheder, hvis konsekvenser for ham selv han ikke ville være i stand til at overse, og som kunne ende med den atomkrig, han ikke ønsker. Det er derfor, ledende statsmænd og militære i Vesteuropa ikke vil give slip på de taktiske atomvåben. Og lad mig tilføje, at antallet af taktiske atomvåben i Vesteuropa er øget med 60 pct. i de sidste to år.

NATO har takket været den amerikanske

kernevåbenoverlegenhed opnået en vis garanti mod en global atomkrig og takket være de konventionelle styrker en vis stabilitet. Hvis man udtyndede disse styrker, ville stabiliteten svinde, situationen i Tyskland ville blive mere flydende, og faren for lokale episoder ville stige, lokale episoder af mere irregulære styrker, som i øjeblikket ingen chancer har, netop fordi de russiske, amerikanske og britiske styrker i Tyskland er en garanti for, at sådanne styrker ikke får lov til at foretage sådanne episoder. Paradoksalt nok, kan man sige, ville en styrkelse af vestens konventionelle forsvar i Europa derfor virke yderligere stabiliserende som en større sikkerhed mod brug af atomvåben.

Når man fra visse sider stadig taler om denne udtynding og om atomfrie zoner, er det i virkeligheden at foregøgle folk noget, der ingen realiteter er i i øjeblikket, ganske som når man kræver total afskaffelse af kernevåben eller taler om almindelig og fuldstændig nedrustning under effektiv, international kontrol, noget, som jo alle ville ønske, men som, så længe forholdene er, som de er, er noget uvirkeligt. De politiske realiteter udelukker det, så længe menneskene er, som de er. Det, man kan arbejde på, er en sænkning af rustningsniveauet, altså en reduktion af de styrker, magtbalancen hviler på, til et lavere niveau, men stadig således at magtbalancen opretholdes, for det er den, freden hviler på, så længe de politiske modsætninger består.

Det er ikke de militære styrker, der har skabt spænding i verden. De militære styrker er tværtimod et resultat af den politiske spænding, som selvfølgelig så forstærkes ved oprustningen. Det er derfor den politiske spænding, man skal søge at reducere, og da gælder det først og fremmest problemet om det delte Tyskland. Dermed være ikke sagt, at man ikke samtidig skal prøve at reducere den militære spænding, og her er der et område, som længe har været diskuteret, og som nu skulle være farbart, da også Khrustjev har peget på det, nemlig oprettelse af et kontrolsystem til at hindre et overraskende angreb i Europa. Ved oprettelse af kontrolposter ved flyvepladser, havne, hovedveje og jernbaner skulle man kunne opnå en vis sikkerhed mod over-